

[Rahbæk Møller]

væsentligt, at den hæmsko, som de nuværende regler er, fjernes.

Det er glædeligt, at det radikale venstre har ytret sin sympati for ændringsforslaget i betækningsbidraget. Jeg håber, at ministeren tager opfordringen i betækningsbidraget alvorligt. Men det er beklageligt og i øvrigt også uforståeligt, at specielt socialdemokratiet og det radikale venstre ikke allerede nu er rede til at sikre ytringsfriheden på dette område.

Om de øvrige ændringsforslag skal jeg kun sige, at vi anbefaler at stemme imod det borgerlige ændringsforslag nr. 2 og ministerens ændringsforslag nr. 3.

Erhard Jakobsen (CD):

Må jeg først om ændringsforslagene sige, at vi stemmer imod, og det gør vi, fordi det drejer sig om en ganske lille ting: der er ganske lille forskel på det at gennemføre disse ting nu og så vente til, at ministeren får arbejdet tingene igennem. Der har jo gang på gang været klaget over, at det ikke var sket i tilstrækkelig grad; her synes det altså at ske i tilstrækkelig grad.

Men det var nu ikke af den grund, jeg gik på talerstolen, det var mere for at kommentere de almindelige bemærkninger om momsens virkninger i denne forbindelse. Jeg gør det ikke så meget, fordi der blev givet en forvrænget fremstilling af momsens virkninger, som fordi denne forvrængede fremstilling desværre er blevet typisk for hele den diskussion, der føres om, hvad der kan gøres i den nuværende situation.

Det er, som om man helt sammenblander det problem, som er stort, og som hedder statsunderskuddet på regnskabet. Det er et stort problem. Det påvirker pengepolitik og meget andet, og det er noget for sig, og det har noget med offentlige besparelser at gøre. Men jeg troede, vi var enige om, at der er et hovedproblem, som ikke har noget med det at gøre, og det er landets valutamæssige stilling. Her kommer momsens ind i billedet. Men ikke med ét ord nævnte hr. Gammelgaard, der ellers havde nogle vældig fine bemærkninger, at momsforhøjelsen efter enhver sagkyndig bedømmelse er det mest effektive middel, hvis det gælder om at begrænse befolkningens forbrug, herunder af udenlandske varer. Det ved enhver økonom; det står fast. Og se, det er det, det skal bruges til; der

er ingen, der har drømt om at bruge det i nogen anden forbindelse i nævneværdig grad; men det blev ikke nævnt overhovedet. Det er en ukorrekt fremstilling.

Centrum-demokraterne har ikke ivret for at få nogle samlede konsekvensberegninger; dem synes jeg vi har fået nok af. Når jeg tænker på, hvad SV-regeringen fik af konsekvensberegninger med 6 mia kr., 13 mia kr., 9 mia kr. og 8 mia kr., synes jeg, vi har fået nok af det. Det er ikke den slags, vi ønsker. Centrum-demokraterne gør sig ingen som helst forhåbninger om at se en bedring i landets valutastilling i 2 eller 3 år; det er et spørgsmål om 10 år. Kan man konsekvent i 10 år fastholde en politik som den, man begyndte på allerede i 1977, hvor V og K var med i et forlig, hvor vi ikke var med, derefter i 1978 og derefter i 1979, er der noget at gøre. Men det har da ingen interesse at spørge, hvad virkningerne bliver i 1980 og 1981; det er alt for tidligt.

Vi havde gerne set mere moms – det har vi ikke lagt skjul på – for så kunne vi undgå nogle af de andre fiksfakserier. Vi vil gerne forsvare momsens ikke som noget behageligt og ikke som noget, man kan bruge i flæng, men som noget, der er virkningsfuldt, hvis det gælder om at nedbringe befolkningens forbrug. Derfor kan vi helt stemme for lovforslaget, og derfor stemmer vi imod ændringsforslagene.

Til slut lige et par små, spidsfindige bemærkninger. Det er jo sjovt at bruge en vismand, når denne vismand endnu en gang udtaler sig om noget, der ikke har noget med økonomi at gøre – og det er dér, han er vismand – men kommer med politisk-moralske betragtninger over, hvad der er hæderligt osv. Det rager da ikke en vismand. Hvad blander han sig ind i det for? Det kan han da lade politikerne om at finde ud af. Derfor kan jeg ikke se, at det citat hører hjemme dér.

Endelig en bemærkning, der jo ikke kan berøre centrum-demokraterne, nemlig dette med valgkræk. Det er da egentlig en besynderlig form for politisk moral, at det er foragtligt og forkasteligt, hvis et parti med dårlige galluptal nødigt vil have valg. Hvis derimod et parti med gode galluptal gør alt, hvad de kan, for at få valg, er det fuldstændigt i orden. Nu angår det som sagt ikke cen-